

SZALAI ELOR EMINA

Klamm tanár úr

László Sándor Vajdasági Magyar Művészeti Díjához

László Sándor 1961-ben született Törökkanizsán. 1984-ben végzett az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán, Virág Mihály rendező osztályában. Pályafutását az Újvidéki Rádió drámai társulatánál kezdte, majd az Újvidéki Színház tagja lett. 1991-től a Szolnoki Szigligeti Színházban dolgozott. 1996-tól a Szerbiai Rádió és Televízióban hírolvasó, és egyben tanársegéd az Újvidéki Művészeti Akadémián, ahol 1998-ban osztályvezető tanárrá nevezték ki. Ezzel egy időben az Újvidéki Színház művészeti vezető posztját töltötte be 2002 májusáig, majd az Újvidéki Színház igazgatójává nevezték ki, amely posztot 2013-ig töltötte be. Több mint negyven eljátszott szerepével és rendezéseivel számos díjat érdemelt ki. Amikor a sikeres felvételi után 2001 októberében megkezdem tanulmányaimat az Akadémián, szégyenszemre semmit sem tudok róla. Csak azt érzem, hogy rettenetesen meg akarok felelni neki. A Tanár úr éles és szúrós szemei mindent látnak. Mindent észrevesznek. A készületlenséget, a kialvatlanságot, a másnapot, a frusztrációk tömkelegét, melyekkel a színinövendék megkezdni útját a színésszé válás felé. Az utat, ami – és ezt is a Tanár úrtól tudom – végtelen. Mert tanulni mindig lehet, sőt, kell! Szigor, ugyanakkor végtelen türelem és megbocsájtás. Kemény szavak a jobb teljesítményért. Nincs lazálás, nincs munkakerülés (a híres „vátázní a krivinát”). A hihetetlen érzék, amivel megfejtí, hogy kinek mi a „kapaszkodója”, vagyis kiből melyik pedagógiai módszerrel lehet kihozni a maximumot. És az empátia... Mert a Tanár úr szenved, ha a diákja is. Végigkínlódja velünk a négy évet, végigjárja a fönn és lenn poklát. Mert nemcsak színészt akar belőlünk faragni, hanem jó színészt. És jó embert.

Művészt, aki láthatatlan csápjaival tapogatja a világot, a nézőt és annak lelkét. Igen... Kertészek szeretnék lenni. Gyomlálni a rosszat és érlelni a jót. Ezt is a Tanár úr tanítja.

Szóval a negyedik év végére, mire már az igazgatóm is lett a Tanár úr, már jól ismer. Kívülről-belülről. Akkor azt hiszem, hogy én is őt. De ez nem így van. A Mentor nem fedi fel magát. Továbbra is meg akarok felelni. Akarom, hogy az Újvidéki Színház sikeres és a nézők által szeretett előadásokat csináljon. Azt gondolom, visszatekintve, hogy ez sikerült is. Az Újvidéki Színház a minőséget, a csapatjáték erejét, a szorgalmat, a színházcsinálás és a színházba járás örömét és emelkedettségét képviselte a vezetése alatt. Akarom, hogy amit a színpadon és annak környezetében csinálok, az elismerést nyerjen a részéről. Mert bízom a szakértelmében és a rálátásában, mérvadó a véleménye. Ha tehetném, a mai napig kielemeznék vele minden előadást és színpadi megnyilvánulást. Kiképném a véleményét minden alakításomról. Egyrészt, mert tanulni és formálódni kell folyamatosan, és ezt a legkönnyebben (persze ez nem a legfájdalommentesebb módszer) úgy lehet, ha valaki fölhívja a hibáidra a figyelmet. Másrészt, mert olyan jó hallani, amikor elégedett.

Tanár úr, köszönöm az alázatot és a szakmánk iránti mély tiszteletet, amit belénk nevelt! Köszönöm a bizalmat és a lehetőségeket, melyeket igazgatósága alatt kaptam az Újvidéki Színházban! Köszönöm Klamm tanár urat, és a bátorságot, hogy megmutatta és kicsit „leleplezte” magát, a SZÍNÉSZTANÁRT. A szerepet és az előadást, amivel ismét csak oktat és nevel. Mert itt konkrétan megmutatja, hogyan kell. Hogyan kell erővel, szuflával és színészi jelenléttel végigvinni egyedül egy drámát, egy sort, egy traumát.

Éljen a Színház, és benne az ilyen meghatározó, mérföldköveket gyarapító és példamutató szakemberek!